

Predmet: *Bihać* – optuženi Đuro Tadić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 5/13

Broj optužnice: KTO br. 3/13

Optužnica podignuta: 08.04.2013.

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZJ

Glavni pretres: 16.10.2013.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Jove Vucelje

Svedok je za vreme oružanih sukoba u Bosni i Hercegovini živeo u mestu Rajinovac. Poznaje optuženog i njegovu porodicu jer su tada bili komšije. U septembru mesecu 1992. godine, zajedno sa Tomom Tadićem, bratom optuženog, i jednim momkom iz sela, poginuo je i svedokov brat Zdravko Vucelja. Sahrane poginulih obezbeđivale su svedokove kolege, pripadnici rezervnog sastava policije iz Kulen Vakufa. Posle sahrane, na daći, „ljudi su popili“ i „bilo je svašta“. Sada pokojni Slobodan Đurić i njegov sin Gojko počeli su tom prilikom priču da treba osvetiti poginule i pozivali su na osvetu. Tom pozivu malo se ljudi protivilo, jer je to bilo prvo stradanje boraca iz njihovog mesta. Da bi smirio situaciju, svedok je prisutnima rekao da niko ne treba da sveti njegovog brata i da ne diraju Muslimane. Poznato mu je da su se Đurići na samoj daći dogovorili oko osвете, ali nema neposrednih saznanja šta se kasnije dešavalo. Kasnije se pričalo da su pobijeni Muslimani u Duljcima dok su brali šljive, ali svedok ne zna tačno ko je to uradio. Pričalo se da su u osveti učestvovali članovi porodice Tadić. Kod njega su došli Zoran Bergo i Zoran Tadić i tražili da krene traktorom i preveze negde ljude koje su pobili u Duljcima, ali je svedok to odbio. Dao im je traktor i oni su mu ga vratili nakon dva dana. Nije ih pitao gde su odvezli stradale, jer nikoga od stradalih ne poznaje. U to vreme optuženi je bio angažovan u vojsci i imao je automatsko naoružanje. Pripadnici vojske i policije koji su dolazili kući nosili su sa sobom naoružanje.

Ispitivanje svedoka Marinka Stoisavljevića

Kao pripadnik rezervnog sastava policije iz Kulen Vakufa, svedok je bio u mestu Rajinovac, na obezbeđenju sahrane tri poginula borca. Čuo je da je narod tokom sahrane govorio da za osvetu treba ubiti Muslimane, ali se tada ništa nije desilo. Isto veče, njihov komandir Žarko Sekulić poslao ih je na ratište u Bihać jer je bila probijena linija fronta koju su držale srpske snage. Tek nakon desetak dana, kada se vratio sa ratišta, saznao je da su ubijeni Muslimani. Kasnije je saznao da je ubijeno ukupno 37 muslimanskih civila, u Orašcu, Duljcima, Ćukovima i još nekim mestima. Sa svojim komandirima obišao je sva mesta u okolini, jer su želeli da smire situaciju i vrata ljude koji su se u strahu zbog ubistva civila Muslimana razbežali po okolini. Iz istog razloga, iz Drvara je došlo dvadesetak pripadnika vojne policije. U to vreme postojala je radna obaveza za sve koji nisu bili sposobni za vojsku, pa su radili i Srbi i Muslimani. Te radove je obezbeđivala policija, tako što su patrolirali po okolini. Posle stradanja civila, ukinuta je radna obaveza. U mestu Ripač takođe je postojala policijska stanica čiji je komandir bio Dušan Cimeša, u čijoj su nadležnosti bili i Duljci. Nije mu poznato da li je neko iz ripačke policije obezbeđivao radnike u Duljcima. Navodi da ubistvo civila nije mogao da napravi niko sem

Tadića, jer su samo oni imali razlog, posebno zato što je Jovo Vucelja sa samoj sahrani tražio da njegovog brata niko ne sveti. Nakon ubistva civila u Duljcima, pripadnik policije Zoran Tadić, sin pokojnog Tome Tadića, rekao je da se kaje zbog toga što se desilo navodeći: „Nema toga što ne bih dao da to nisam napravio.“ Sa njim su kao „kompanjoni“ bili Kajo (Jovica Tadić) i Željko (Željko Babić). Pričalo se kasnije da su u ubistvu civila učestvovali i Zoranovi stričevi (optuženi, Jovica i Svetko Tadić).

Ispitivanje svedoka Žarka Sekulića

U vreme kritičnog događaja, svedok je bio komandir rezervnog sastava policije u Kulen Vakufu. Odredio je iz bezbednosnih razloga obezbeđenje prilikom sahrane Tome Tadića u Rajinovcu, jer je bio ugledan čovek, i ljudi su bili revoltirani njegovom pogibijom, posebno iz razloga što je bio masakriran. Dobio je operativnu informaciju da je prilikom daće Slobodan Đurić pretio da treba pobiti Muslimane. Na povratku sa zadatka, 23. septembra 1992. godine, video je da gore kuće u mestu Orašac, a kada je došao na lice mesta video je i jednog ubijenog civila. Zadužio je operativce da obiđu čitav teren, a sâm se uputio u mesto Ripač, gde se nalazila druga policijska stanica. Tamo mu je komandir stanice Dušan Cimeša rekao da je probijena linija fronta, a da su u mestu Duljci berači šljiva. To ga je iznenadilo, jer je još 21. septembra doneta odluka da se prekine sa aktivnošću branja šljiva, te niko iz Kulen Vakufa od tog perioda nije išao na radnu obavezu. Na pitanje svedoka ko je odveo radnike u Duljce, Cimeša mu je odgovorio da ne zna. Prvo saznanje o stradanju civila u Duljcima dobio je od poznanika Muslimana zvanog „Barba“, kojeg je sreo dok je obilazio teren. „Barba“ je bio uplašen, i gô do pojasa. Rekao mu je da je u Duljcima pobijeno dosta ljudi, te da je on pobjegao. Odmah je otišao u Duljce, gde je zatekao tela poginulih. Obavestio je svoje pretpostavljene, kao i vojnu obaveštajnu službu. Na teren je, radi obavljanja uviđaja, izašao Duško Popović, koji je bio načelnik kriminalističke službe u policiji u Ripču. Sutradan, odnosno 24. septembra, saznao je da ima preživelih civila iz Duljaca koji su uspeli da pobjegnu u Hrvatsku, ali i da jedna grupa iz Rajinovca namerava da pobije Muslimane iz Kulen Vakufa. Zbog toga je zatražio pomoć od vojske koja je došla i čuvala Kulen Vakuf. Stradanjem civila u Duljcima i okolnim mestima bavila se i vojna bezbednost, jer su pojedinci, za koje se sumnjalo da bi mogli biti izvršioци, bili pripadnici vojske. Odmah je došao poručnik Vujić da prikuplja podatke na terenu, a o rezultatima operativnog rada interesovao se i major Mitrović iz Vojne bezbednosti. Kada su policija i vojska uporedili rezultate operativnog rada, isti su ukazivali da su počinioци Slobodan i Gojko Đurić te Svetko Tadić, kojeg je vojska i privodila. Nije mu poznato ko je odredio da civili iz Ripča idu da beru šljive - to je operativnim radom trebao da utvrdi Duko Popović iz policije u Ripču, jer su Duljci bili u njihovoj nadležnosti. Za sprovođenje radne obaveze bili su zaduženi Ivančević i Šobot, ali mu nije poznato da li su nosili oružje. Svi pripadnici vojske i policije u to vreme bili su naoružani, i nosili su oružje svuda sa sobom. Nikada nije saznao ko je odveo ljude u Duljce da beru šljive. Pričalo se da je to uradio neko od zaduženih za organizaciju, i to za privatne potrebe.

Ispitivanje svedoka Sime Kecmana

Svedok je kao pripadnik rezervnog sastava policije iz Kulen Vakufa bio u obezbeđenju sahrane u Rajinovcu. Nema neposrednih saznanja o stradanju civila u Duljcima. Pričalo se da su ih ubili Đukići. Poznaje Zorana Tadića, Zorana Bergu i Željka Babića jer su i oni bili pripadnici policije. Njih je u vezi sa ubistvom civila u Orašcu kritikovao komandir policije Žarko Sekulić, a kasnije su se i pokajali. Poznaje optuženog, koji je u to vreme bio pripadnik vojske.